

Οι περιορισμοί γενικώς είναι επιτρεπτοί εφόσον η θέσπιση τους δεν εξασκείται έχρι υπέρ του βαθμού, ώστε να προκαλέσει πλήρη και ολοκληρωτική εκδήλωση ή αποδυνάμωση του δικαιώματος ιδιοκτησίας σε σχέση με τον προορισμό της³. Και αυτό γιατί η ιδιοκτησία αποτελεί βασικό θεσμό που προστατεύεται από το Σύνταγμα (άρθρα 17,18). Οι από τον νόμο περιορισμοί της κυριότητας, οι οποίοι είναι συφυείς με τους περιορισμούς της συνταγματικά προστατευμένης ιδιοκτησίας, δεν είναι στην ουσία περιορισμοί του καθόλην περιεχομένου της, αλλά αφορούν κυρίως την άσκηση της⁴.

Το πότε η επέμβαση στην ιδιοκτησία αποτελεί νόμιμο περιορισμό της κυριότητας που αναγνωρίζεται από το συνταγματικό νομόθητη και πότε αποτελεί ανεπίτρεπτη συνταγματικά στέρηση της ιδιοκτησίας είναι θέμα δυσδιάκριτο. Παρόλο, δηλαδή, που οι περιορισμοί του δικαιώματος της ιδιοκτησίας κρίνονται αναγκαίοι για λόγους γενικότερου κοινωνικού συμφέροντος, όταν καθορίζονται από τον κοινό νομόθητη, δεν πρέπει να φτάνουν πέρα από ένα σημείο, η υπέρβαση του οποίου θα αποτελούσε στέρηση της ιδιοκτησίας. Κατά την άποψη της θεωρίας⁵ το κριτήριο της διάκρισης αυτών αποτελεί η έκταση της επέμβασης της πολιτείας. Δηλαδή αν η επέμβαση της είναι γενική και αφορά κάθε ιδιοκτησία συνιστά επιβολή νόμιμου περιορισμού της κυριότητας, αν δε είναι ατομική και επιβάλλεται ενονερή πράξη αρχής επί τη ιδιοκτησία ορισμένου προσώπου ή περισσότερων προσώπων εκ των προτέρων γνωστών, πρόκειται για αναγκαστική απαλλοτρίωση.

Η νομολογία, από την άλλη, για την εξεύρεση αυτού του κριτηρίου, έχρι σήερα ερευνά σε κάθε περίπτωση, το επιτρεπτό των περιορισμών ώστε να μην οδηγούν σε στέρηση⁶. Η νομολογία λοιπόν, δέχεται ότι οι περιορισμοί αυτοί είναι

1983.782, η οποία ερηνεύει τη διάταξη του άρθρου 1031 ΑΚ σε συνδυασμό με τη διάταξη του άρθρου 1029 του ίδιου Κώδικα· ΕφΑθ 179/1978, ΝοΒ 1978.1229 · ΠολΠρΝαυπλ 131/1985, Αρ 1985.737· ΠολΠρΛα 740/1972, Αρ 1973.688

³ΑΠ 118/2000, ΕλλΔνη 2000.976

⁴Βαθρακοκόιλης, ΕΡΝΟΜΑΚ, 2007, άρθρ. 1003 αρ. 3,4

⁵Βαθρακοκόιλης, ΕΡΝΟΜΑΚ, 2007, άρθρ. 1003 αρ. 3,4

⁶Το ΣΤΕ 1907/1980, ΕΕΝ 1980.883 δέχθηκε ότι η θέσπιση αυστηρών όρων και περιορισμών δόσης και χρήσης σε περιοχή που δεν έχει αστικό χαρακτήρα, η οποία καθιστά ηάρτια ή η εκεταλλεύσιμα για ανέγερση κατοικιών γήπεδα και αγροτεάχια, δεν αποτελεί ανεπίτρεπτο περιορισμό της ιδιοκτησίας. Και αυτό διότι ουσιαστικά ούτε εξαφανίζεται, ούτε δεύεται το δικαίωμα της κυριότητας, ούτε και καθίσταται αυτή αδρανής σε σχέση με τον προορισμό της· Η ΟΛΣΤΕ 1640/1982, Αρ 1982.917 δέχθηκε ότι τα λατοεία αδρανών υλικών δε υπάγονται στην περίπτωση του άρθρου 18 Σ. Η απαγόρευση χορήγησης άδειας εκετάλλευσης λατοείου και η εφαρογή της και στα λατοεία που λειτουργούν, αποτελούν θετικό περιορισμό της ιδιοκτησίας που δεν υπερβαίνει τα ανεκτά όρια, γιατί η εκετάλλευση γης ως λατοείου δεν είναι κατά την κοινή πείρα ηόνη δυνατή· Η ΕφΑθ 7155/1978, ΤοΣ 1980.212 δέχθηκε ότι δεν αντίκεινται στις διατάξεις των άρθρων 4 και 17 Σ η απαγόρευση της λατοείας. Για γενικότερους λόγους κοινωνικού συμφέροντος αποτελεί νόμιμο περιορισμό κυριότητας και δεν δευουργείται δικαίωμα αποζηώωσης· Η ΣΤΕ 3186/1982, ΝοΒ

στοιχεία όχι περιοριστικά αλλά καθοριστικά του περιεχο ένου της κυριότητας και συνεπώς ο κοινός νο οθέτης δεν δεσ εύεται από το άρθρο 17Σ στη θέσπιση τους. Αρκεί οι περιορισ οί να επιβάλλονται από το αίτη α της κοινής ωφέλειας ή της δη όσιας τάξης και να τηρείται η θε ελιακή συνταγ ατική αρχή της ισότητας ενώπιον του νό ου. Τότε όνο είναι αντισυνταγ ατικός ο περιορισ ός αν ε τις εγκαταστάσεις καταλα βάνεται ση αντικό τ ή α του εδάφους ή ε ποδίζεται ουσιωδώς η ενέργεια του κυρίου στο ακίνητο του, του οποίου περιορίζεται η κυριότητα⁷.

Η αναγκαστική απαλλοτρίωση επιφέρει στέρηση της ιδιοκτησίας του ιδιώτη. Η στέρηση αυτή είναι κατά πρώτο λόγο αφαίρεση της ιδιοκτησίας από τον δικαιούχο και εταβίβαση της στον ωφελού ενο από την αναγκαστική απαλλοτρίωση, που αποκτά αυτό τον τρόπο πρωτότυπη κυριότητα. Εκτός από την αφαίρεση και εταβίβαση της κυριότητας η αναγκαστική απαλλοτρίωση πορεί να συνίσταται και στη σύσταση δουλείας⁸. Η σπουδαιότητα των περιορισ ένων προσωπικών δουλειών στη σύγχρονη εποχή είναι ιδιαίτερος εγάλη, διότι δεν απαιτείται η ύπαρξη δεσπόζοντος ακινήτου και πορεί να συσταθεί και υπέρ νο ικού προσώπου, άρα και οργανισ ών κοινής ωφέλειας. Έτσι πορεί να συσταθούν περιορισ ένες προσωπικές δουλείες για ανάγκες ορισ ένων επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας(ηλεκτρισ ού, ύδρευσης κλπ) ή και ιδιωτικών επιχειρήσεων (φυσικού αερίου κλπ), γιατί τους εξασφαλίζουν τη δυνατότητα να ανεγείρουν έσα σε ιδιωτικά κτή ατα αγωγούς ή κατασκευάσ ατα, τα οποία είναι απαραίτητα για λειτουργία αυτών⁹.

Η αναγκαστική απαλλοτρίωση περιλα βάνει και τη de facto αναγκαστική απαλλοτρίωση, οποιαδήποτε δηλαδή δη όσια επέ βιση που καθιστά την ιδιοκτησία, αδρανή και αχρησι οποιήτη αναλόγως του προορισ ού της¹⁰ ή αφανίζει την ιδιοκτησία¹¹ ή αίρει την έννοια της ιδιοκτησία ή την εκ ετάλλευση της ή την

1984.1794 καθώς και η ΟλΑΠ 707/1982, ΝοΒ 1983.807 και η ΑΠ 1477/1980, ΕΕΝ 1981.490 δέχθηκαν ότι η κήρυξη έκτασης ως αναδασωτέας συνιστά νό ι ο περιορισ ό της κυριότητας και όχι κήρυξη αναγκαστικής απαλλοτρίωσης. Ακό α στέρηση αποτελεί όχι όνο η αφαίρεση και η εταβίβαση της σε άλλο πρόσωπο, αλλά και η καθ οιονδήποτε τρόπο επί διαρκές χρονικό διάστη α, αφαίρεση των ουσιωδών εξουσιών ή ωφελειών από αυτήν ή η αχρήστευση και καταστροφή της, έστω και χάριν δη όσιας ωφέλειας ή δη οσίου συ φέροντος (ΑΠ 226/1999, ΕλλΔνη 1999.1032)

⁷ ΕισΑΠ γν δ 22/1958, ΝοΒ 1958.1025

⁸ Δαγτόγλου, Συνταγ ατικό Δίκαιο, Ατο ικά Δικαιώ ατα, 2012, σ.898

⁹ Γεωργιάδης, Ε πράγ ατο Δίκαιο, 2010, σ.995 · ΜΠρΘεσ 13260/2007, Αρ 2007. 1494

¹⁰ ΟΛΣΤΕ 1968/1974, ΤοΣ 1975.698

¹¹ Δαγτόγλου, Συνταγ ατικό Δίκαιο, Ατο ικά Δικαιώ ατα, 2012, σ.898

κάρπωση της¹², χωρίς ούτε να αφαιρεί ούτε να εταβιβάζει την ιδιοκτησία. Παρόοια είναι και η νοολογία του Αρείου Πάγου¹³. Πρέπει όως να σηειωθεί ότι η ελληνική νοολογία χρησιοποιεί τον χαρακτηρισό αποδυνάωση κλπ. της ιδιοκτησίας για να οριοθετήσει τους νόιους περιορισούς της κυριότητας και όχι για να αποδεχθεί de facto αναγκαστική απαλλοτρίωση και να θεελιώσει υποχρέωση αποζηώωσης εκ του άρθρου 17 παρ.2 Σ.

Έτσι η απόλυτη και διαρκής απαγόρευση κάθε χρήσης ή της, κατά τις περιστάσεις, όνης δυνατής χρήσεως πράγτος αποτελεί προσβολή της ιδιοκτησίας ισοδύνα ηε την στέρηση της κατ άρθρον 17 παρ.2 Σ και συνεπάγεται υποχρέωση αποζηώωσης. Η απόλυτη εποένως και διαρκής απαγόρευση της δοήσεως οικοπέδου¹⁴ ή της καλλιέργειας αγρού ή εκετάλλευσης λατοείου¹⁵ αποτελεί στέρηση ιδιοκτησίας, αν κατά τις περιστάσεις άλλη χρήση είναι αδύνατη ή σαφώς αντικοονοική¹⁶. Προκύπτει λοιπόν ότι το Συβούλιο της Επικρατείας δεν είναι ενγένει πρόθυο να θεωρήσει ως αναγκαστική απαλλοτρίωση πράξη ή συπεριφορά της διοικήσεως που δεν φέρει το όνομα αυτό¹⁷. Ακόα και στην περίπτωση ακρόχρονων και επαχθών περιορισών που αποδυναώνουν την ιδιοκτησία, το ΣΤΕ παραένει στην κατασκευή του νόιου περιορισού της κυριότητας (που δεν συνεπάγεται υποχρέωση αποζηώωσης).

Στην πράξη πάντως η διάκριση εταξύ αναγκαστικής απαλλοτρίωσης και περιορισών της κυριότητας παρουσιάζει ιδιαίτερες δυσχέρειες. Η ελληνική νοολογία προσανατολίζεται σε ουσιαστικά κριτήρια, όπως η αδράνεια της ιδιοκτησίας εν σχέσειε τον προορισό της ή η άρση της έννοιας της ιδιοκτησίας ή της εκετάλλευσης της¹⁸. Κατά τη νοολογία η συνδρομή των κριτηρίων αυτών θεελιώνει την απαλλοτρίωση και εποένως την υποχρέωση αποζηώωσης¹⁹.

Ακόα η πρόσφατη ΑΠ 298/2014 έκρινε ότι πρόκειται για νόιους περιορισούς της κυριότητας, επιβαλλόενους ενόψει του κοινωνικού προορισού της ιδιοκτησίας και του γενικού συφέροντος, διότι το ακίνητο παραένει άρτιο και

¹² ΣΤΕ 4050/1976, ΤοΣ 1977.154

¹³ ΑΠ 84/1923, ΘΕΜΙΣ 1923.339

¹⁴ ΑΠ 84/1923, ΘΕΜΙΣ 1923.338 ΑΠ 145/1904, ΘΕΜΙΣ 1904-05.521

¹⁵ ΑΠ 346/1911, ΘΕΜΙΣ 1912-13.161

¹⁶ Νεότερη νοολογία (ΕφΑθ 7155/1978, ΤοΣ 1980.212) θεωρεί τη διαρκή απαγόρευση λατοείας ως απλό περιορισό της κυριότητας, η συνεπαγόενο αποζηώωση, χωρίς να εξετάζει αν στη συγκεκριμένη περίπτωση άλλη χρήση ή εκετάλλευση είναι αδύνατη ή σαφώς αντικοονοική.

¹⁷ Δαγτόγλου, Συνταγματικό Δίκαιο, Ατομά Δικαιώατα, 2012, σ.900

¹⁸ ΣΤΕ 1424/1990, ΤοΣ 1990.618

¹⁹ ΑΠ 559/1965, ΝοΒ 1965.507

οικοδομήσι ο ετά την εγκατάσταση του αγωγού, δεν παραβιάζεται η συνήθης εκ ετάλλευση του και δεν αποδυναώνεται το δικαίω α χρήσης αυτού ε ανοικοδό ηση, σε βαθ ό που να καθίσταται η ιδιοκτησία αδρανής και αχρησι οποίητη.

Το Ακυρωτικό, στην εν λόγω απόφαση, έκρινε ότι σκοπός του νο οθήτη ε τις διατάξεις του νό ου 4001/2011 και του προγενέστερου 1929/1991, είναι η καθιέρωση και για τα ακίνητα, από τα οποία διέρχεται ο αγωγός αερίου, περιορισ ών της κυριότητας ανάλογων ε εκείνους που καθιερώνουν οι διατάξεις των άρθρων 1003 έως 1031 ΑΚ σε συνδυασ ό ε τη διάταξη του άρθρου 13 του α.ν. 1672/1951(που κυρώθηκε ε το ν.2113/1952), που προβλέπει την υποχρέωση ιδιοκτητών ακινήτων να επιτρέπουν τη διέλευση γρα ών ή καλωδίων της ΔΕΗ. Σύ φωνα ε την παραπάνω διάταξη, χάριν του γενικότερου συ φέροντος, επιβάλλονται γενικοί νό ι οι περιορισ οί κάθε αστικού ακινήτου, οι οποίοι έγκεινται στην εγκατάσταση από τη ΔΕΗ υποσταθ ών διανο ής ηλεκτρικής ενέργειας. Όπως έχει κριθεί²⁰ οι εν λόγω περιορισ οί απλώς προσδιορίζουν το περιεχό ενο της κυριότητας και δεν συνεπάγονται στέρηση της ιδιοκτησίας, δεν αντίκεινται στη διάταξη του άρθρου 17Σ. Ακό α σε αντίθεση ε το ν. 4001/2011 που προβλέπει την καταβολή αποζη ίωσης στο δικαιούχο, στις περιπτώσεις του α.ν.1672/1951 η αποζη ίωση καταβάλλεται εφόσον οι ιδιοκτήτες του ακινήτου υφίστανται βλάβη και αυτή διαπιστώνεται. Ενώ λοιπόν και οι δύο νό ιοι προβλέπουν την υποχρέωση ανοχής στους ιδιοκτήτες, ο ν.4001/2011 παρουσιάζεται πιο ευνοϊκός ως προς την καταβολή αποζη ίωσης προς τον δικαιούχο, διότι δεν απαιτείται η διαπίστωση βλάβης στο ακίνητο. Αυτό το δεδο ένο ίσως πορεί να αποτελέσει στοιχείο για την κρίση ότι ο ν.4001/2011 επιβάλλει νό ι ο περιορισ ό της κυριότητας.

Ακό α είναι άξιο επισή ανσης ότι τόσο ο ν.1672/1951 όσο και ο ν.4001/2011 στο άρθρο 169, παραπέ πουν στις διατάξεις του ν. 2882/2001 περί αναγκαστικών απαλλοτριώσεων, για την καταβολή αποζη ίωσης σύ φωνα ε αυτές. Η εν λόγω παραπο πή έχει κριθεί από τη νο ολογία²¹, ότι δεν έχει την έννοια της παραπο πής στις διατάξεις που ρυθ ίζουν τις ουσιαστικές προϋποθέσεις κήρυξης της απαλλοτριώσης, δεδο ένου ότι αυτές έχουν εφαρ ογή στην περίπτωση στέρησης της ιδιοκτησίας και όχι στην περίπτωση νό ι ου γενικού περιορισ ού αυτής, αλλά έχει την έννοια της παραπο πής στις διατάξεις που αφορούν τον καθορισ ό της

²⁰ ΕφΛα 87/2004, ΝοΒ 2004.1746

²¹ ΕφΛα 87/2004, ΝοΒ 2004.1746

αποζη ίωσης. Από τα παραπάνω, συνάγεται ότι αν σκοπός του νο οθέτη ε τη θέσπιση του ν.4001/2011 ήταν η κήρυξη αναγκαστικής απαλλοτριώσης για τη σύσταση δουλείας υπέρ της TRANS-BALKAN PIPELINE BV, τότε θα παρέπε πε ο ν.4001/2011 στο νό ο για τις αναγκαστικές απαλλοτριώσεις, και για τις ουσιαστικές προϋποθέσεις κήρυξης της κι όχι όνο για την καταβολή αποζη ίωσης.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η έρευνα των δυνατοτήτων ά υνας του ιδιοκτήτη ακινήτου από το οποίο διέρχεται ο αγωγός φυσικού αερίου, διότι όπως αναφέρεται στο άρθρο 169 παρ.3 του ν. 4001/2011, η εκτέλεση του έργου δεν αναστέλλεται από την άσκηση της αίτησης ή οποιασδήποτε άλλης δικαστικής ενέργειας, ούτε συνεπώς από την αίτηση για λήψη ασφαλιστικών έτρων ή προσωρινής διαταγής. Συνεπώς πρέπει να ερευνηθεί αν υπάρχουν διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου που επιτρέπουν στον ιδιοκτήτη ακινήτου να αποτρέψει την διέλευση του αγωγού φυσικού αερίου.

Με άλλα λόγια, πρέπει να εξεταστεί αν ο ιδιοκτήτης ακινήτου πορεί να προστατευθεί σύ φωνα ε το άρθρο 1031 ΑΚ. Σύ φωνα ε το ΑΚ 1031 εδ. γ', εφόσον γίνει εγκατάσταση των σωλήνων ο κύριος του δουλεύοντος ακινήτου(χωρίς να ενδιαφέρει ετά από συ φωνία των ερών ή ε δικαστική απόφαση), πορεί να ζητήσει να ετατοπισθεί η εγκατάσταση σε άλλη θέση του ακινήτου, και άλιστα ε δαπάνες του κυρίου του δεσπόζοντος ακινήτου, εφόσον τούτο επιβάλλεται από το συ φέρον του δικαιούχου (68 ΚΠολΔ). Αν υπάρχει επείγουσα περίπτωση ή ανάγκη αποτροπής κινδύνου, ο επιδιώκων κατά την ΑΚ 1031 τη ετατόπιση της εγκατάστασης πορεί να ζητήσει και τη λήψη ασφαλιστικών έτρων ε τη ορφή προσωρινής ρύθ ισης της κατάστασης²².

Η ά υνα του ιδιοκτήτη ό ως πορεί να θε ελιωθεί και στις διατάξεις για την ευθύνη από διακινδύνευση. Ορισ ένες περιπτώσεις ευθύνης από διακινδύνευση ορίζονται στο νό ο όπως η 924 ΑΚ, 925 ΑΚ και άλλες ειδικές διατάξεις. Ωστόσο για πολλές περιπτώσεις πηγών κινδύνου δεν προβλέπεται ειδικό δικαίω α του ζη ιωθέντος να ζητήσει αποκατάσταση της ζη ίας του ε τους ευνοϊκούς για τον ζη ιωθέντα όρους της ευθύνης από διακινδύνευση, δηλαδή ανεξάρτητα από πταίσα, παρανο ία ή και ανθρώπινη πράξη, όπως για παράδειγ α η ευθύνη για ζη ίες από ενεργειακές εγκαταστάσεις ηλεκτρισ ού ή φωταερίου, ή η περίπτωση διαρροής από αγωγό. Ωστόσο αν και δεν υπάρχει ειδική διάταξη για υπαγωγή στις διατάξεις της

²² ΕιρΜάσσ 12/1970, ΑρχΝ 1970.406 · αντιθ. Μπέης, Τα όρια της προσωρινής δικαστικής προστασίας, 1980, σ. 119 · ΕιρΚίλκ 31/1986, Αρ 1986.651

ευθύνης από διακινδύνευση, της περίπτωσης διαρροής του αγωγού φυσικού αερίου, η θεωρία υποστηρίζει ότι στις περιπτώσεις της πτώσης του άρθρου 925 ΑΚ υπάγεται και η διαρροή του αγωγού²³.

Η κρατούσα άποψη στη νομολογία λοιπόν, υποστηρίζει ότι η διέλευση του αγωγού φυσικού αερίου δεν αποτελεί κήρυξη αναγκαστικής απαλλοτρίωσης για σύσταση δουλείας, αλλά νόμιος περιορισμός της κυριότητας, που από λόγους εξυπηρέτησεως του γενικότερου κοινωνικού συμφέροντος περιορίζουν το δικαίωμα χρήσεως και καρπώσεως του πράγματος, χωρίς να το αποδυναμώνουν σε βαθμό που να καθιστά την ιδιοκτησία αδρανής και αχρησιμοποίητη, δεν αντιβαίνουν συνεπώς στο Σύνταγμα και δεν αποτελούν ανεπίτρεπτη από αυτό στέρηση της ιδιοκτησίας, έστω κι αν επιφέρουν μείωση της οικονομικής αξίας της ιδιοκτησίας²⁴.

Απ την άλλη στη θεωρία υποστηρίζεται²⁵ ότι σε όσες περιπτώσεις αναιρείται η ουσία του δικαιώματος και καθίσταται αδρανής η ιδιοκτησία, σύμφωνα και με το άρθρο 1188 ΑΚ, η διέλευση αγωγού αποτελεί περιορισμό *in sui generis* (ιδιωνύμη) προσωπική δουλεία υπέρ της TRANS BALKAN PIPELINE BV, με επαχθές περιεχόμενο πραγματικής δουλείας (άρθρα 1141 και 1188 εδ. β. ΑΚ), δεδομένου ότι η ουσία του πράγματος δεν είναι ακέραιη, αφού η TRANS BALKAN PIPELINE BV αποκτά ευθέως εξουσία επ αυτού και συνεπώς πρέπει να καταβληθεί στον δικαιούχο αποζημίωση σύμφωνα με το ν. 2882/2001, για την αναγκαστική απαλλοτρίωση.

²³Εφαθ 9369/1987, ΑρχΝ 1988.219 · Εφαθ 4268/1956, ΝοΒ 1957.326 · ΠΠραθ 284/2001, ΧρΙΔ 2001. 321 · Κορηλάκης, Ειδικό Ενοχικό Δίκαιο, Ι, 2012, σ. 569 · Φίλιος, Ενοχικό Δίκαιο, Ειδικό Μέρος, τόμος Β', 1998, § 197 σ.151 · Δεληγιάννης/Κορηλάκης, Ειδικό Ενοχικό Δίκαιο, ΙΙΙ, 1992, § 366. σ.211

²⁴ΟλαΠ 4/1995, ΕλλΔνη 1995.587 · ΟλαΠ 37/1988, ΕλλΔνη 1988.1587 · ΟλΣΤΕ 1503/82, Αρ 1982.917 · ΑΠ 1752/2001, ΕλλΔνη 2002.1415 · ΑΠ 118/2000, ΧρΙΔ 2001.46 με σχόλιο Κιτσαρά · ΕφΘεσ 1526/2003, Αρ 2003.1269 · ΕφΘεσ 3005/1994 αδη · ΠΠρΚαβ 76/1997, Αρ 1999.764 · ΜΠρΘεσ 7185/1993, ΝΟΜΟΣ · Παπατσώρης, Ο αγωγός φυσικού αερίου, ΕλλΔνη 1995.768

²⁵Χοροίδης, Ο αγωγός φυσικού αερίου, ΕλλΔνη 1994. 556